

Daniels bok – nummer sjutton

Profetiska samband: Nebukadnessars gyllene bildstod och söndagslagen

Jeff Pippenger

2023-12-12

Syster White identifierar ofta den gyllene bildstoden på Duraslätten som söndagslagen.

”En avgudasabbat har upprättats, liksom den gyllene bildstoden upprättades på Duras slätt. Och såsom Nebukadnessar, konungen i Babylon, utfärdade ett påbud att alla som inte ville falla ned och tillbe denna bild skulle dödas, så kommer en kungörelse att utfärdas att alla som inte vill vörda söndagsinstitutionen skall straffas med fängelse och död. Så trampas Herrens sabbat under fötterna. Men Herren har förklarat: ’Ve dem som stadgar orättfärdiga stadgar och utfärdar fördärvliga föreskrifter’ [Jesaja 10:1]. [Sefanja 1:14–18; 2:1–3, citerat.]” Manuscript Releases, volym 14, 91.

I detta särskilda avsnitt hänvisar syster White till Sefanjas bok, och därigenom tillför hon den profetiska förbindelsen mellan Daniels andra och tredje kapitel. Sefanja anger att Guds folk skall församlas innan påbudet träder i kraft. Han anger också ett basunbudskap, vilket är en symbol för ett varningsbudskap som riktas mot städerna (staterna) och tornen (församlingarna). Han anger en samling, vilken är det inslag av de ”sju tiderna” som inträffar när bönen i Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel frambärs. Han anger ett ”folk som ingen frågar efter”, samtidigt som han betonar ankomsten av Guds verkställande dom, vilken börjar vid söndagslagen och stegras ända fram till Kristi andra ankomst.

Det som föregår söndagslagens dekret är vilddjurets bilds uppförande. Vilddjurets bilds uppförande är det synliga prov som möter dem av Guds folk som tidigare har bestått kostprovet. Före dekretet, vilket är det tredje (lackmusprovet), kallas Guds folk, som Sefanja betecknar som ett ”folk som inte är älskat”, att församla sig tillsammans. Hesekiels första profetia är budskapet om församlingen, men det fullbordas endast för dem som inser sitt skingrade tillstånd och ber den bön i tredje Moseboken tjugosex som Daniel bad i kapitel nio.

Herrens stora dag är nära, den är nära och kommer med hast; ja, rösten av Herrens dag hörs: där skall hjälten ropa bittert. Den dagen är en vredens dag, en dag av nöd och trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och dysterhet, en dag av moln och töcken, en dag av basun och härskri mot de befästa städerna och mot de höga tornen. Och jag skall låta nöd komma över människorna, så att de skall vandra som blindas, därför att de har syndat mot Herren; och deras blod skall utgjutas som stoft och deras kött som orenlighet. Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på Herrens vredes dag; utan hela landet skall förtäras av hans nitälskans eld, ty han skall göra ett plötsligt slut, ja, ett fruktansvärt slut på alla dem som bor i landet. Kom samman, ja, församla er, du folk som ingen trår efter; innan beslutet går i verkställighet, innan dagen far förbi som agnar, innan Herrens brinnande vrede kommer över er, innan Herrens vredes dag kommer över er. Sök Herren, alla ni ödmjuka i landet, ni som gör efter hans rätt; sök rättfärdighet, sök ödmjukhet: kanske blir ni dolda på

Herrens vredes dag. Sefanja 1:14–2:3.

En ”mäktig man” i Skriften är en man med kraft, och den första hänvisningen till en ”mäktig man” är Gideon.

Och en HERRENS ängel kom och satte sig under terebinten i Ofra, som tillhörde abiesriten Joas; och hans son Gideon tröskade vete vid vinpressen för att gömma det för midjaniterna. Och HERRENS ängel visade sig för honom och sade till honom: HERREN är med dig, du tappre stridsman. Gideon sade då till honom: Ack, min herre, om HERREN är med oss, varför har då allt detta drabbat oss? Och var är alla hans underverk, som våra fäder berättade om när de sade: Har inte HERREN fört oss upp ur Egypten? Men nu har HERREN övergivit oss och givit oss i midjaniternas hand. Då såg HERREN på honom och sade: Gå i denna din kraft, och du skall frälsa Israel ur midjaniternas hand. Har inte jag sänt dig? Men han sade till honom: Ack, min herre, varmed skall jag frälsa Israel? Se, min ätt är den ringaste i Manasse, och jag är den minste i min fars hus. HERREN sade till honom: Jag skall förvisso vara med dig, och du skall slå midjaniterna som vore de en enda man. Domarboken 6:11–16.

I Sefanja skall den väldige mannen, som också är Gideon, ropa bitterligen. Ordet ”ropa” är en symbol för midnattsropet i de sista dagarna, och ordet ”bitterligen” representerar rättfärdig indignation. Gideon, eller Sefanjas ”vldige man”, är en symbol för Elia budskap, som har ansvaret att visa Guds folk deras synder och naturligtvis deras faders synder.

Ropa med full röst, håll inte igen, höj din röst som en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder. Jesaja 58:1.

Alla profeterna stämmer överens med varandra i de sista dagarna, så att Jesajas basunbudskap också är den väldige mannens ”rop” i Sefanja, vilken är Gideon, och de identifierar alla Elia-budbäraren och hans verk i de sista dagarna. I Jesaja identifierar följande verser deras synder som förmäthenhet, ty de tror att de verkligen tillber och tjänar Herren.

Ändå söker de mig dagligen och har sin lust i att lära känna mina vägar, såsom ett folk som hade övat rättfärdighet och inte övergivit sin Guds stadga; de frågar mig efter rättfärdighetens domar, de gläder sig i att komma nära Gud. Jesaja 58:2.

Den mäktige mannens bittra rop är Midnattsropets budskap, vilket innefattar uppenbarelsen att den 18 juli 2020 var en förmäten synd mot Herren som måste omvändas från och bekännas. Själva kärnan i Midnattsropets budskap är odjurets bilds upprättande och den efterföljande dom som genom islam drabbade Förenta staterna och därefter världen.

När bönen i Tredje Mosebok tjugosex har fullbordats vid slutet av de tre och en halv dagarnas öken i Uppenbarelsesboken elva, skall det dyrbara och det usla skiljas åt. De visa och de oförståndiga skall antingen ha den gyllene oljan eller också skall de inte ha den, och vid den tiden skall de vara som Gideons ”en man”. Enligt Sefanja skall Gideon, som är Elia, som är Hesekiel, som är den mäktige mannen, före dekretet om söndagslagen frambära budskapet om midnattsropet, i förening med bitterheten i att visa Guds folk deras synd i att ha deltagit i förutsägelsen om den 18 juli 2020 och deras oberättigade försök att rättfärdiga sin förutsägelse efter att den fullständigt hade slagit

fel.

Sefanja identifierar ett församlade av Guds folk i de sista dagarna som föregår dekretet om söndagslagen. Detta församlade framställs också i Hesekiels första profetia i kapitel trettiosju.

Så profeterade jag såsom jag hade blivit befalld; och medan jag profeterade, hördes ett dån, och se, en skakning uppstod, och benen fogade sig samman, ben till sitt ben. Och när jag såg, se, då kom senor och kött upp på dem, och huden täckte dem ovanpå; men det fanns ingen ande i dem. Hesekiel 37:7, 8.

Hesekiel profeterade till de torra ben som låg döda på gatan i den stad som omtalas i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, där också vår Herre blev korsfäst. De samlas först samman.

Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Och människor av folken och stammarna och tungomålen och nationerna skall se deras döda kroppar i tre och en halv dag och inte tillåta att deras döda kroppar läggs i gravar. Och de som bor på jorden skall glädja sig över dem och göra sig lustiga och sända gåvor till varandra, eftersom dessa två profeter plågade dem som bor på jorden. Uppenbarelseboken 11:8–10.

De samlas när de tre och en halv dagarna går mot sitt slut. De tre och en halv dagarna representerar väntetiden i Matteus kapitel tjugofem, men de är också skingringen under de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. De som samlas har tidigare varit skingrade, och Sefanja identifierar dem som ett "folk som ingen åtrår". Det folk som ingen åtrår är de som har varit döda på gatorna medan världen glädde sig över deras döda kroppar, men som samlas tillsammans och sedan blir det folk som utgör angreppspunkten för de sista dagarnas drakmakt, vilka upphöjer skökan från Tyrus till sitt huvud.

En sång eller psalm av Asaf. Tig inte, o Gud; var inte tyst, och var inte stilla, o Gud. Ty se, dina fiender larmar, och de som hatar dig har upplyft sitt huvud. De har lagt listiga rådslag mot ditt folk och rådgjort mot dina fördolda. De har sagt: Kom, låt oss utrota dem, så att de inte mer är en nation, så att Israels namn inte mer blir ihågkommet. Ty de har med ett sinne rådslagit tillsammans; de har slutit förbund mot dig. Psalm 83:1–5.

Deras avsikt är att ta det sista tidens andliga Israel och kasta dem i Nebukadnessars brinnande ugn. När de döda benen först hör Jesajas "röst", som ropar ut budskapet i Midnattsropet, befinner de sig fortfarande i öknen under de tre och en halv dagarna. De måste därefter välja att ta emot eller förkasta Hjälparen som Kristus lovade att sända, vilken överbevisar dem om deras synd den 18 juli 2020.

Trösta, trösta mitt folk, säger er Gud. Tala till Jerusalems hjärta och ropa till henne att hennes vedermöda är slut, att hennes missgärning är försonad; ty av Herrens hand har hon fått dubbelt igen för alla sina synder. En röst ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör i ödemarken en banad väg för vår Gud. Varje dal skall höjas, och varje berg och höjd sänkas; det som är krokigt skall rätas, och ojämnheterna jämnas till slättland. Och Herrens härlighet skall uppenbaras, och allt kött skall tillsammans se den; ty Herrens mun har talat. Jesaja 40:1–5.

Avsnittet som identifierar verket av rösten som ropar i öknen innehåller mycket detaljerad information. Hans budskap kommer att vara grundat på en uppenbarelse av Kristi karaktär, vilket framställs genom det faktum att "härligheten", som är Kristi karaktär, skall uppenbaras. Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas strax före nådatidens slut, är ett avförseglande av Kristi karaktär såsom den framställs genom det drag av hans karaktär som representeras som Alfa och Omega. Det kommer också att uppenbaras att hans karaktär är "sanning".

En annan detalj är att när rösten börjar ropa, befinner han sig fortfarande i de tre och en halv dagarnas öken, ty han ropar i öknen. Profetiskt sett, när hans verk börjar, är de två vittnena fortfarande döda på gatan som löper genom Hesekiels dal. Ett annat särskilt faktum är att när rösten börjar sitt verk, skall hela världen ha tillgång till budskapet. En annan iakttagelse är att budskapet ges under de yttersta dagarnas period, när Kristus utplånar de etthundrafyrtiofyra tusendes synder, ty deras missgärning har blivit förlåten. Det sorgliga faktum som också uppenbaras "rad på rad" är att endast de som uppfyller evangeliets krav kommer att få del av den förlåtelse som fullbordas i den historien.

Endast de som svarar på de krav som är förbundna med bönen i Tredje Moseboken tjugosex kommer att få sina synder och sina fäders synder utplånade, ty de kommer att ha fått "dubbelt för alla hennes synder". Herrens "hand", som är förknippad med deras synder och deras fäders synder, är en symbol för den första besvikelsen, då Herren höll sin hand över ett misstag som frambringade den första besvikelsen. I milleriternas historia hindrade Hans hand Guds folk från att se en dold sanning. Hans hand i den historien representerade Hans gudomliga försyn. I de sista dagarna representerar Hans hand Guds folks förkastelse av en uppenbarad sanning, och Hans hand representerar då Hans gudomliga dom.

Genom rösten i Hesekiels första profetia fogas de döda samman, men står ännu inte upp som en väldig här. Den andra profetian i Hesekiel kapitel trettiosju fullbordar detta genom att föra dit anden, som kommer från de fyra vindarna.

Då sade han till mig: Profetera till vinden, profetera, du människobarn, och säg till vinden: Så säger Herren Gud: Kom från de fyra vindarna, du ande, och blås på dessa slagna, så att de får liv. Och jag profeterade såsom han hade befallt mig, och anden kom in i dem, och de fick liv och reste sig upp på sina fötter, en mycket stor här. Sedan sade han till mig: Du människobarn, dessa ben är hela Israels hus. Se, de säger: Våra ben är förtorkade, och vårt hopp är ute; det är förbi med oss. Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, mitt folk, jag skall öppna era gravar och hämta er upp ur era gravar och föra er in i Israels land. Och ni skall inse att jag är Herren, när jag öppnar era gravar, mitt folk, och hämtar er upp ur era gravar. Och jag skall låta min Ande komma i er, så att ni får liv, och jag skall sätta er i ert eget land. Då skall ni inse att jag, Herren, har talat och fullbordat det, säger Herren. Hesekiel 37:9–14.

Det andetag i Hesekiels profetia är beseglingens budskap, ty det kommer från de fyra vindarna.

Och därefter såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd. Och jag såg en annan ängel stiga upp från öster, med den levande Gudens sigill; och han ropade med hög röst

till de fyra änglarna, åt vilka det hade givits att skada jorden och havet, och sade: Skada inte jorden, inte heller havet eller träden, förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänare på deras pannor. Uppenbarelseboken 7:1–3.

De fyra vindarna uppstår från öster, och profetiskt sett är islam både ”östanvinden” och ”österlandets barn”. Hesekiels ”ande”, som förvandlar de formade kropparna till ”en stor, mycket stor här”, är det budskap som beseglar de etthundrafyrtiofyra tusen. Beseglingsbudskapet i Uppenbarelseboken kapitel sju uppstår från öster. Detta budskap är midnattsropets budskap, och Sefanja identifierar det som trumpetens ”alarmsignal mot de befästa städerna och mot de höga tornen”.

Ett torn är en symbol för församlingen.

”I liknelsen representerade husbonden Gud, vingården den judiska nationen, och stängslet den gudomliga lagen som var deras skydd. Tornet var en symbol för templet.” *The Desire of Ages*, 597.

En stad är ett kungarike i Bibelns profetia. Påvedömet är ”Babylon”, ”den stora staden”. Frankrike och därefter Förenta staterna är ”den stora staden”, av ”Sodom och Egypten”. Jerusalem är ”den stora staden”, som kommer ner från himlen. Sefanjas budskap är riktat mot städerna och tornen, eller mot föreningen av kyrka och stat, vilken per definition är vilddjurets bild. Det är det ”hemliga” budskapet i Daniels andra kapitel.

Strax före söndagslagsdekretet, det vill säga Nebukadnessars gyllene bilds prövning i Daniels tredje kapitel, vaknar de döda kropparna till liv och förvandlas till en mäktig här för att förkunna budskapet som identifierar och motsätter sig bildandet av föreningen mellan kyrka och stat, samtidigt som det också identifierar att islam är det försynens redskap som Gud använder för att utöva Sin dom över dem som påtvingar söndagsdyrkan, såsom Han har gjort i tidigare historiska skeenden. Budskapet identifierar att när bilden är fullt utvecklad och påtvingar vilddjurets märke, kommer domen att verkställas.

Det finns ingen direkt hänvisning i Daniels tredje kapitel till vilddjurets bild, vilken leder fram till och når sin fulla mognad i söndagslagen, men det kan inte finnas ett tredje budskap utan ett första och ett andra, ty Daniels andra kapitel måste inbegripas i uppenbarelsen av de sanningar som framställs i Daniels tredje kapitel. ”Hemligheten” i bilddrömmen i det andra kapitlet identifierar Guds folk när de kommer till insikt om de livs- och dödskonsekvenser som Nebukadnessars vilddjursbild innebär.

Helgad logik kräver att när Nebukadnessar beslutade att han skulle hålla en invigningsceremoni för sin gyllene avgudabild, måste avgudabilden först byggas, och musikerna behövde öva den musik de skulle spela vid ceremonin. Det måste ha förekommit förberedelser i förväg under en viss tidsperiod med utgrävning, en lagd grund, byggnadsställningar och arbetare som kom och gick, och denna förberedelse var forbandet av bilden från Nebukadnessars dröm; men Nebukadnessars stolthet avgjorde att göra en bild av endast ett enda djur, inte av alla rikena i Bibelns profetia. Uppförandet av den bilden är det prov som Guds folk måste bestå innan nådatiden avslutas och

innan de blir beseglade, innan musiken spelar.

Helgad logik identifierar också att Shadrak, Meshak och Abed-Nego inte var de enda hebreiska slavarerna som bevitnade de förberedelser som i förväg gjordes för invigningen av den gyllene bilden. De var helt enkelt de enda hebreer som förstod innebörden av dessa förberedelser som en varning om liv och död och gjorde sina egna personliga förberedelser för den kommande krisen.

I stycket från syster White i början av denna artikel jämför hon inte bara Sefanjas påbud med Nebukadnessars gyllene bild och söndagslagen, utan hon identifierar också Jesajas orättfärdiga påbud.

Ve dem som stiftar orättfärdiga stadgar och upptecknar det förtryck som de har föreskrivit, för att avvisa de behövande från rätten och ta ifrån de fattiga bland mitt folk deras rätt, så att änkor blir deras byte och de kan plundra de faderlösa! Och vad skall ni göra på hemsökelsens dag och vid den ödeläggelse som skall komma fjärran ifrån? Till vem skall ni fly för att få hjälp? Och var skall ni lämna er härlighet? Jesaja 10:1–3.

Jesajas ”orättfärdiga påbud” är söndagslagen, och det är ”hemsökelsens dag” och ”förödelsen” för Förenta staterna, ty ”nationellt avfall” följs av ”nationell undergång”. Enligt Jesaja skall vid söndagslagen, som också är Nebukadnessars gyllene bildstod, ”förödelsen” ”komma fjärran ifrån”.

Kom ihåg detta och visa er som män; tag det åter till hjärtat, ni överträdare. Tänk på det som var förr, från forntiden; ty jag är Gud, och det finns ingen annan; jag är Gud, och ingen är mig lik, jag som från begynnelsen förkunnar slutet och från urtiden det som ännu inte har skett, och säger: Mitt rådslut skall bestå, och allt vad jag vill skall jag göra. Jag kallar en rovfågel från östern, den man som utför mitt rådslut från ett avlägset land. Ja, jag har talat det, jag skall också låta det ske; jag har beslutat det, jag skall också göra det. Hör på mig, ni hårdhjärtade, ni som är långt ifrån rättfärdigheten: jag låter min rättfärdighet komma nära, den skall inte vara långt borta, och min frälsning skall inte dröja; och jag skall bereda frälsning i Sion åt Israel, min härlighet. Jesaja 46:8–13.

Jesaja placerar detta avsnitt vid slutet av dröjsmålets tid, ty då skall hans ”frälsning” inte längre ”dröja”. Det är vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva. Slutet på dröjsmålets tid markeras av ankomsten av Midnattsropets budskap, när Hesekiels stora här reser sig upp. När de reser sig upp, lyfts de upp som ett baner i Uppenbarelseboken kapitel elva.

Och efter tre och en halv dag kom livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: Kom hit upp. Och de steg upp till himlen i ett moln; och deras fiender såg dem. Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden föll, och i jordbävningen dödades sju tusen människor; och de övriga blev förskräckta och gav ära åt himlens Gud. Det andra veropet har gått förbi; och se, det tredje veropet kommer snart. Uppenbarelseboken 11:11–14.

De två vittnena i Uppenbarelseboken elva stiger upp till himlen som fänikan i samma stund som jordbävningen, vilken är söndagslagen. Vid den tiden, eller såsom Johannes säger, ”i samma

stund", kallar Gud enligt Jesaja, kapitel fyrtiosex, "mannen" som verkställer hans rådslut, vilken också är "en glupsk fågel från öster". Den glupska fågeln, det vill säga "mannen" som Gud använder för att verkställa sitt rådslut, kommer från "ett fjärran land". I Jesaja kapitel tio kommer, vid tiden för "det orättfärdiga påbudet", vilket är söndagslagen, Förenta staternas "ödeläggelse" från "fjärran". "Öster" är en symbol för islam, ty i profetian är de både "österlandets barn" och "östvinden". En "fågel" i profetian är en religion, såsom det framställs genom att Babylon är en bur full av avskyvärda och orena fåglar. Den "glupska fågel" som kommer från ett fjärran land i öster är islams religion.

Och han ropade med mäktig röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för varje oren ande och ett näste för varje oren och avskyvärd fågel. Uppenbarelseboken 18:2.

Det moderna Babylons trefaldiga förening representerar tre styrelseformer och även tre religionsformer. Förenta nationernas religion är spiritualism, Förenta staternas religion är avfällig protestantism och påvens religion är katolicism. Alla dessa religiösa riktningar symboliseras ibland som kvinnor, men också som fåglar. Det är Förenta nationernas religiösa och politiska makt, med Förenta staterna som den främste kungen, som sätter påvedömet på jordens tron. I Sakarjas bok är det två fåglar som upprättar påven, vilken av aposteln Paulus i Andra Thessalonikerbrevet identifieras som den "ogudaktige".

Därefter trädde ängeln som talade med mig fram och sade till mig: Lyft nu upp dina ögon och se vad detta är som kommer fram. Och jag sade: Vad är det? Han sade: Detta är en efa som kommer fram. Han sade vidare: Detta är deras gestalt över hela jorden. Och se, ett talentstycke av bly lyftes upp; och detta är en kvinna som sitter mitt i efan. Och han sade: Detta är ogudaktigheten. Och han kastade henne mitt i efan; och han kastade blytyngden över dess öppning. Sedan lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, två kvinnor kom fram, och vinden var i deras vingar; ty de hade vingar såsom storkens vingar; och de lyfte upp efan mellan jorden och himmelen. Då sade jag till ängeln som talade med mig: Vart för de efan? Och han sade till mig: För att bygga henne ett hus i Sinears land; och det skall bli färdigställt, och hon skall ställas där på sin egen grundval. Sakarja 5:5–11.

En efa är en korg som används som måttenhet. De två kvinnor som ställer ned efan, eller den korg mitt i vilken påvedömet sitter, är två kyrkor. Två religioner skall ta den religion som i Bibeln betecknas som "den laglöse" och bygga henne ett hus i Sinears land. Sinear är ett annat namn för Babylon, och den katolska kyrkan är det stora Babylon i de sista dagarna.

De två kvinnor som "upprättar" den ogudaktiga kvinnan i Babylon har "vind i sina vingar". Dessa kvinnor är också fåglar, ty de har "vingar", och deras berättigande för att placera kvinnan är islams "vind", ty islam för samman var mans hand. Den kvinna som lyfts upp har varit instängd i efa-måttet sedan sitt dödliga sår år 1798, ty en blytyngd hade lagts över öppningen på det efa-mått hon befann sig i. Men när musiken i Nebukadnessars tillbedjansceremoni börjar, avlägsnar de två kvinnorna, den avfälliga protestantismen och spiritualismen, blytyngden och lyfter upp det åttonde huvudet, som är av de sju.

”När vi närmar oss den sista krisen är det av avgörande betydelse att harmoni och enhet råder bland Herrens redskap. Världen är fylld av storm och krig och splittring. Men under ett huvud — den påvliga makten — kommer folket att förena sig för att motsätta sig Gud i hans vittnens person. Denna förening sammanhålls av den store avfällingen. Medan han söker förena sina redskap i krig mot sanningen, kommer han att verka för att dela och skingra dess förespråkare. Avund, onda misstankar och förtal inges av honom för att åstadkomma oenighet och söndring.” Testimonies, band 7, s. 182.

Den trefaldiga föreningen upphöjer påvedömet som huvudet, ty de ämnar förgöra den icke eftertraktade nationen.

Ty se, dina fiender larma, och de som hatar dig har upplyft sina huvuden. De har fattat listigt rådslag mot ditt folk och rådslagit mot dina fördolda. De har sagt: ”Kom, låt oss utrota dem, så att de inte mer är ett folk, så att Israels namn inte mer blir ihågkommet.” Psalm 83:2–4.

En fågel är en religion, och den ”rovfågel från östern” som Gud kallar vid söndagslagens ”timme”, när Midnattsropets budskap förkunnas, är islam. Det är därför som i just den stund då de uppståndna döda stiger upp till himlen såsom baneret, kommer islams ”tredje ve” snabbt. Det är därför Jesaja i vers ett i kapitel tio säger: ”Ve” över dem som utfärdar orättfärdiga förordningar. Uppenbarelsebokens ”Ve” är islam, och islam är den försynens dom, eller det redskap, eller den stav (Jesaja 10:5) som Gud använder för att straffa Förenta staterna för att de framtvingar söndagsdyrkan.

Jesaja kapitel fyrtiosex identifierar ”rovfågeln från östern” såsom ”den man som utför mitt rådslut”. Denne ”man” är islam, och han kallas ”från ett fjärran land”, ty Gud har ”föresatt sig” att döma Förenta staterna, och därefter världen, för påtvingandet av söndagsfirande, såsom Han gjorde i forna tider med det hedniska Rom och de fyra första basunerna, och sedan med det påvliga Rom i den femte och sjätte ”ve”-basunen. Hans avsikt i Jesaja kapitel fyrtiosex är att kalla på ”rovfågeln från östern”, och Han underrättar sitt folk, som önskar förstå Hans rådslut och avsikt: ”Kom ihåg det förgångna, det som varit från forntiden; ty jag är Gud, och ingen annan finnes, jag är Gud, och ingen är mig lik, jag som förkunnar slutet från begynnelsen, och från forntiden det som ännu inte har skett, som säger: Mitt rådslut skall bestå, och all min vilja skall jag fullborda.”

I vers tre i Jesajas tionde kapitel återger Jesaja tre viktiga frågor:

Och vad skall ni göra på hemsökelsens dag, när ödeläggelsen kommer fjärran ifrån? Till vem skall ni fly för att få hjälp? Och var skall ni lämna er härlighet? Jesaja 10:3.

Den sista frågan visar att det härliga landet förlorar sin härlighet genom den orättfärdiga förordningen. Förenta staternas härlighet är Konstitutionen, vilken fullständigt omstörtas genom söndagslagen.

”Och konstitutionen garanterar folket rätten till självstyre genom att föreskriva att representanter, valda genom folkets röster, skall stifta och verkställa lagarna. Religionsfrihet beviljades också, så att varje människa tilläts tillbe Gud enligt sitt samvetes bud. Republikanism och protestantism blev nationens grundläggande principer. Dessa principer är

hemligheten bakom dess makt och välstånd.” The Great Controversy, 441.

Det är konstitutionen som identifierar den härlighet som lämnas i stoftet vid söndagslagen.

”När den nation för vilken Gud har verkat på ett så underbart sätt, och över vilken han har utbrett den Allsmäktiges sköld, överger de protestantiska principerna och genom sin lagstiftande församling ger romersk-katolicismen erkännande och stöd genom att inskränka religionsfriheten, då skall Gud verka i sin egen makt för sitt folk som är troget. Roms tyranni skall utövas, men Kristus är vår tillflykt.” Testimonies to Ministers, 206.

Vid Jesajas ”orättfärdiga påbud”, vilket är söndagslagen, är Förenta staternas härlighet borta, och det besvarar omedelbart Jesajas andra fråga när det profetiskt flyr till Förenta nationerna, den tiokungakonfederation som omtalas i Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel, för att få hjälp att bemöta Islams angrepp i det tredje ”Ve”. Den första av de tre frågorna identifierar ramen för den ödeläggelse genom söndagslagen som får Förenta staterna att påbörja sitt nästa verk, nämligen att tvinga hela världen att acceptera föreningen av kyrka och stat, såsom den framställs genom Förenta nationernas och den katolska kyrkans förening, med påven i kontroll över den oheliga förbindelsen. Den kallar denna ödeläggelse ”hemsökelsens dag”. Alla dessa profetiska realiteter sammanfaller med Nebukadnessars invigningshögtid för den gyllene bilden.

Vi kommer att fortsätta med Daniel kapitel tre i nästa artikel.

”I berättelsen om Nebukadnessar och Belsassar talar Gud till vår tids människor. Den dom som i denna tid skall drabba jordens invånare kommer att bero på att de har förkastat ljuset. Vår fördömelse i domen kommer inte att bero på att vi har levt i villfarelse, utan på att vi har försummat de från himlen sända tillfällena att upptäcka sanningen. Medlen att bli förtrogen med sanningen står inom allas räckhåll; men liksom den njutningslystne, själviske kungen ägnar vi större uppmärksamhet åt det som fångslar örat, behagar ögat och tillfredsställer gommen än åt det som berikar sinnet, sanningens gudomliga skatter. Det är genom sanningen som vi kan besvara den stora frågan: ’Vad måste jag göra för att bli frälst?’” Bible Echo, 17 september 1894.